

Я повернувся з мандрів і додому
Вертаю знову в золоте село,
Яке по грудді вчило по твердому
Мене ходити. Обрій облягло
Тугими хмарами, а в хаті ні краплини,
Десь мати на вгороді, в картоплях.
А на шляху липневі хуртовини —
Медоцвіт хурделяє аж на шлях.
Валізу ставлю. І на призьбу — туфлі.
А день який розкотистих! стоїть!
А я у нім, як в золотому кухлі,
Стою на дні усіх моїх століть.
Коромисло на руку. Б'ються відра.
Йду босий — це ж нагода: край села,
Де грому розгортається палітра,
Йти босоніж мені до джерела.
Відро на гак. Занурити в криницю.
Мигне оранжем жабки черевце, —
І свіжу воду, як блакитну птицю,
Поставити собі — лице в лице.
У дзеркалі води гогочуть хмари,
Аж розрива все блискавка відро.
Та око в око скрізь стоять ці хмари,
Лицем до сопця, людям на добро.
Занурююсь, ковтаю, розкошую,
Який же втішний і суворий смак!
Одне відро стоїть мені — ошую.
А друге одесную — так і так.
Беру одне, виважую, заношу
І друге ррзвертаю на плече.
Під рокіт грому підіймаю ношу,
Аж через вінця блискавка тече.
А злива б'є, а злива термосує
І босому калюжі підставля.
Хай все це так, та все на світі всує,
Як під ногами в літеплі земля.
Поїздив я по світу на край світу.
Та ніс мене хіба отак літак,
Як я оце лечу по липоцвіту
З коромислом і відрами отак!
З мішка зробила мати собі ворок
І відра в хату хапко забира.
Влітає кіт, неначе мокрий корок,
І теплим ворсом ноги витира,

Так лашиться. — Води дай! — прошу матір.
Вона знайомий кухоль подає.
Тремтять у неї вузлуваті руки.
— Чого ходив ти? Таж вода он є! —
Лице гаряче я ховаю в кухлі,
Неначе я нічого не розчув...
Стоять на призьбі мокрі мої туфлі,
По вінця повні буйного дощу...

1974

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.